

на мѣстото. Войниковъ видя за добръ да покаже и образецъ отъ *театро* на тогивашинитѣ си съграждани, като ги заслади и къмъ подобно едно приятно и полезно развлечение.

И така въ год. 1863 Януарий 17 по нощя се даде едно театро въ помѣщението на една стара къща, която служеше за дѣвическо училище, (дѣто и днесъ се помѣщава читалището „Св. Арх. Михаил“).

Бѣхъ и азъ единъ отъ актиоритѣ на това оригинално театро. Нѣмаше за него нито сцѣна, нито кулиси, нито шарени завѣси, нито суфлеори, нито освѣтление отъ ламби (тогива още ламби, газъ, не бѣха извѣстни въ града Шуменъ, а за освѣтление службаха нѣколко лоени свѣщи. Смѣло, обаче, мога да кажа, дори и читателя, като прочете по надолу, ще се съгласи съ мене, че това първо театро по направлението, по духътъ, по дълбоко покритиятъ си смисълъ, стои много по горѣ отъ разнитѣ днесъ надути, дори и безъ никаква смисълъ театра (само за пари). Прѣдставете си една стара къща, която едва побира 100 - 150 души, прѣтиснати единъ до другъ, съ нѣколко лоени свѣщи по прозорцитѣ това е *театралний салонъ*; насрѣдъ събранната публика едно празно мѣсто, постлано съ двѣ рогозки, това е *сцената*. Всѣки съ напръгнато внимание гледа да види, слуша да чуе, нѣщо необикновено, за което може би да е чувалъ, нѣ не е виждалъ. Верѣдъ общата тишина и любопитство, изведиждъ въ една близка стая при отворенитѣ ѝ прозорци гръмва ученическии оркестръ. И какво въсхищение за присѣтветвующитѣ почти иступленъ слушатели? Съ голѣмо удоволствие тѣ до тогива сж слушали разнебитниия гласъ на не-